

Šťastie

Šťastie

“Ako najšť šťastie?” spýtal som sa raz rodičov pri pozeraní televízie. “Šťastie sa nedá najšť,” povedala mama, “ono musí proste prísť.” “Aha,” zamyslel som sa, “a kedy príde?” chcel som vedieť. “To sa nedá určiť, jednoducho príde,” odvetil otec. Večer, keď som išiel spať, celý čas som rozmýšľal, ako to oco myslel. “Jednoducho príde, príde?” mrmlal som si. “A ako vlastne spoznám že prišlo? Na to sa spýtam hneď ráno.” A zaspal som.

Zobudilo ma klopanie na dvere. Bývame na paneláku, takže som si pomyslel, že to asi bude sused. Klopanie sa ozývalo hlasito a duto. Na hodinách sa malá ručička blížila k deviatke, ale vyzeralo to tak, že rodičia stále spia. Trochu som sa prebral, hodil na seba tričko a nohavice zo včera a išiel otvoriť. Ako som kráčal po chodbe, niečo som cítil. Bolo to niečo dobré a mal som pocit, že dokážem všetko, čo len chcem. Silnelo to, ako som sa približoval ku dverám. A keď som ich otvoril, bolo tam. Šťastie. Neviem ako, no vedel som, že to je ono. Vyzeralo to ako číra zelená žiara. A vtedy som si spomenul, čo hovoril otec. Jednoducho príde. Zrazu som si bol istý, že toto je deň, kedy aj ku mne prišlo šťastie osobne.

Chcel som sa ho dotknúť, ale zmizlo.

Zrazu som ležal pri vchodových dverách a nado mnou sa skláňali mama s otcom. “Vstávaj, vstávaj!” budil ma otec. “Bolo tu! Bolo, ja, muselo,” koktal som. “O tom, čo tu robíš, si pohovoríme potom. Teraz utekaj do školy! Už je pol desiatej!” popohnala ma mama. To ma prebralo. Bol pondelok a ja som už o osem minút mal mať písomku z fyziky. Oblečenie som mal na sebe presne také, ako v sne, čo potvrdzovalo, že to sen nebol.

Na písomku som prišiel trochu neskoro, a tým pádom som mal menej času. Odpoveďami som si nebol úplne istý. Pár krát som si iba tipol. Už sa blížil čas odovzdania a ja som len tak-tak stihol dopísať poslednú odpoveď.

Keď som prišiel domov, mama sa ma spýtala, ako bolo v škole a otec, ako dopadla písomka. Radšej som neodpovedal a išiel do izby. Neskôr sa ma pýtali, prečo som neodpovedal, ale znova som mlčal.

Na druhý deň som sa mal v škole dozvedieť výsledky. Už ráno som bol taký nervózny, až som si zabudol doma matematiku. Zazvonilo. Začala hodina fyziky. Učiteľ vošiel do triedy a hneď rozdával písomky. Už kráčal ku mne. Nakoniec sa ku mne ten test

dostal, učiteľ ho položil na lavicu a ja som sa tam bál pozrieť. Potom som len tak nakukol a svet sa začal točiť. Zrazu som zbadal krásnu stovku. Sto percent krásne svietilo na mojej písomke.

Keď som prišiel domov, ukázal som rodičom písomku. Odvetili, že je to super, akoby to čakali. Ja som stále myslel na tento zázrak, toto šťastie a potichu som zašepkal: "Myslím že už prišlo."

Takže šťastie existuje. Niekedy na vás kašle, ale práve vtedy, keď ho najviac potrebujete a možno ani nečakáte, príde a pomôže. Nie je náhoda, že ste vyhrali v lotérii ani to, že sa vám pošťastilo v škole. Za všetko môže šťastie, ktoré ako dobrý kamarát príde v núdzi na pomoc. Vždy príde, stačí si počkať.